

Geleceđi Unutmak

2015-06-11 16:56:43 +0300

Tüm hayatım bir sakinlik çeşmesi arayarak geçti, birkaç damla oradan, birkaç damla buradan. Kur'an'ın *ancak Allah'ın zikriyle* dediği cinsten bir su. *Ab-ı kühn-ü hayat*.

Eđer bir türün aptallaşması daha iyi adaptasyon sağlıyorsa, evriminin de bu yönde olacağına dair bir şeyler okudum. Söylemeye çalıştığımı farklı bir yerden destek.

İnsan türü yaşadığı ortamı sonunu bilmediğı şekilde değiştiriyor. Sadece maddi ortamı değil, buna bağlı olarak tüm zihni ortamı da değiştiriyor, yaşadığı dünyayı farklı şekilde görmeye, farklı şekilde davranmaya, farklı şekilde inanmaya başlıyor.

Meseleye *gelişme* kulpu takmakta acul davrananlar için sorun değil, insanlık bilmediğı vadilerin fatihliğine soyunuyor, Tanrının olmadığını *keşfettikten* sonra, hayatın amacının da sadece bu *gelişme* olduğuna inanıyor, Kadir-i Mutlak ve en azından kendisiyle konuşmaya tenezzül etmiş tanrısını, bozonlarla, sicim teorileriyle, multiverse hayalleriyle değiştiriyor, şimdiki tanrılar o kadar büyük ki umurlarında olmadığımızdan eminiz.

İnsanoğlu yeni Olympos'lar yaratıyor. Adı cilalı, tanrılar soyut, tanrılarının kudreti sınırlı olsa da, Olympos'lar keşfettiğimizi sandığımız vadilerin tepelerinde, ulaşamayacağımız yerlerde duruyor. Bir karadeliğin içine girip bakmamız mümkün değil, olay ufkunun gerisinde bizi başka bir evren mi bekliyor, bilemiyoruz. Hapsoldüğümüz üç mekan boyutunda bizi seyretmekte olan oniki boyutlu canlılar var mı göremiyoruz. Bildiğimiz, tanrıların işlerine akıl sır erdiremediğimiz ve *bilgi ağacına* el uzatmanın her gün biraz daha tehlikeli olduğu.

İnsan aptallaşarak hayatını devam ettirmekle, ağaca el uzatıp ölmek arasında tercih yapmaya itiliyor.

Aptallara kızmıyorum. Onlarla kavga etsem de kızmıyorum. Onlardan biri olmak istediğim çok oluyor ve belki gerçekten onlardan biriyim. Kendine *varolmayan varlıklar* kurup, onlara inanan aptallardan, yalancıkdan bilgi uydurup, gerçekmiş gibi yaşayanlardan, lüzumsuz şeyleri hayatının merkezine alanlardan,

Tabii ki öyleyim. Korkumun kaynağı da *büyük yanlışın* yok olması, insanın kendi hiçliğiyle tanışması, sonunda birey birey değil, tür olarak intihar etmeye karar vermesi. Belki ediyordur halihazırda...

Yüz yıl önce hayati kabul edilen bazı bilgileri, mesela at binmek, tavuk kesmek, yenen otu zehirliden ayırmak gibi bilgileri unuttuk. Zamanımız diğer bazı bilgi çeşitlerinin de, mesela okumak, kütüphanede araştırma yapmak, GPS olmadan yolumuzu bulmak gibi diğerlerinin de yok olmaya yüz tuttuğu bir zaman.

Korkutucu ama öldürücü değil.

Unuttuklarımıza çocuk yapmak, nefes almak, yürümek, <[http://en.wikipedia.org/wiki/Powered_exoskel](http://en.wikipedia.org/wiki/Powered_exoskeleton) merak etmek, düşünmek, bir iş yapmak gibileri de eklenir mi? İnsanı tanıyorsa bu sorunun cevabı evettir. Nadirat harici okumak yerine film seyretmeyi tercih eden insan, zor gelen her şeyden, varolmak veya varolduğunu hissetmek de dahil vazgeçmeye çalışıyor. Ölümü unutturacak, *yokluğu* unutturacak ve böylece *varlığı* da unutturacak her ilaca sarılmak amacıyla.